

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloslava Sedláčka a soudců JUDr. Alice Bártové a Mgr. Martiny Modrákové ve veřejném zasedání konaném v Plzni dne 20. 7. 2021 v trestní věci obžalovaných 1) [REDACTED] [REDACTED] narozeného [REDACTED] v [REDACTED] bytem [REDACTED], [REDACTED] a 2) [REDACTED] [REDACTED] narozeného [REDACTED] ve [REDACTED] trvale bytem [REDACTED], [REDACTED],

takto:

K odvolání obžalovaných [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 19. 8. 2020 č. j. 2 T 14/2017 – 1602 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

Obžalovaní

1. [REDACTED] [REDACTED]
2. [REDACTED] [REDACTED]

jsou vinni, že

v [REDACTED] na přesně nezjištěném místě v blíže neurčené době, pravděpodobně v březnu 2014, nejpozději však v srpnu 2014, v úmyslu obohatit [REDACTED] [REDACTED] uzavřeli [REDACTED] [REDACTED] jako kupující a [REDACTED] [REDACTED] na straně prodávající jako jednatele společnosti [REDACTED] [REDACTED] s.r.o., IČO [REDACTED] kupní smlouvu o převodu nemovitosti – budovy č. p. [REDACTED] na pozemku parc. č. [REDACTED] a budovy bez čísla popisného a čísla evidenčního na pozemku parc. č. [REDACTED], k. ú. [REDACTED] obec [REDACTED] falešně datovanou ke dni 3. 1. 2014, kdy kupní cena za převáděné nemovitosti byla podle smlouvy dojednána ve výši 2 000 000 Kč a její úhrada měla být provedena

formou zápočtu vzájemných pohledávek, aniž by však k nim byl právní důvod, s notářsky ověřenými podpisy tzv. legalizací ke dni 1. 10. 2014, kterou dne 3. 10. 2014 v 10:37 hodin předložil [REDACTED] společně s návrhem ze dne 3. 10. 2014 na zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí Katastrálnímu úřadu [REDACTED], [REDACTED] pod číslem vkladu [REDACTED], přičemž [REDACTED] návrh ze dne 3. 10. 2014 vědomě podepsal v části označené I. Údaje o účastnících řízení – právnických osobách jako jednatel společnosti [REDACTED] s.r.o., IČO [REDACTED] ačkoli mu již dne 6. 1. 2014 zaniklo jednatelské oprávnění za společnost [REDACTED] s.r.o., a to na základě rozhodnutí jediného společníka - [REDACTED] narozeného [REDACTED], ze dne 6. 1. 2014, který se stal jediným společníkem společnosti [REDACTED] s.r.o., na základě smlouvy o převodu obchodního podílu, kdy výmaz obžalovaného [REDACTED] z funkce v obchodního rejstříku byl proveden ke dni 13. 2. 2014, [REDACTED] nebyl v době legalizace podpisu na předmětné smlouvě a v době podání návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí oprávněn jednat za společnost [REDACTED] s.r.o., čehož si byl vědom rovněž [REDACTED] který podepsal návrh ze dne 3. 10. 2014 v části I. Údaje o účastnících řízení – fyzických osobách, přičemž na základě předmětné kupní smlouvy došlo k převodu vlastnického práva k uvedeným nemovitostem na [REDACTED] čímž byla poškozené společnosti [REDACTED] s.r.o., IČO [REDACTED] se sídlem [REDACTED], [REDACTED], způsobena škoda ve výši nejméně 1 290 000 Kč,

tedy

obžalovaný [REDACTED] sebe obohatil a obžalovaný [REDACTED] jiného obohatil tím, že uvedli někoho v omyl a způsobili tak na cizím majetku značnou škodu,

čímž spáchali

oba obžalovaní zločin podvodu podle § 209 odst. 4 písm. d) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. (dále jen zákoník),

a odsuzují se

Obžalovaný [REDACTED]

podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **30 (třiceti) měsíců**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tři) let**, dále se tomuto obžalovanému podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích po dobu **3 (tři) let**,

obžalovaný [REDACTED]

podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný [REDACTED] povinen na náhradu škody uhradit poškozené společnosti [REDACTED] s.r.o., IČO [REDACTED] se sídlem [REDACTED], [REDACTED] částku ve výši 1 290 000 Kč, přičemž podle § 229 odst. 2 trestního řádu se tato společnost odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresního soudu bylo rozhodnuto shodně, pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaných i pokud jde o skutková zjištění uvedená shora, jen s tím rozdílem, že podle skutkových závěrů okresního soudu byla způsobena škoda nikoli toliko 1 290 000 Kč, ale celkem 4 780 000 Kč. Tato změna ve výši způsobené škody nicméně nemá vliv na právní kvalifikaci jednání obžalovaných, ale samozřejmě se musela promítnout do výměry ukládaných trestů, kdy okresní soud obžalovanému [REDAKCE] původně uložil tříletý trest odnětí svobody s podmíněným odkladem na 4 roky a tříletý trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárních orgánů v obchodních společnostech, obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE] pak dvouletý trest odnětí svobody rovněž jako podmíněný s odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let. Nejpodstatnější změna však je oproti napadenému rozsudku ve výroku o náhradě škody, kde byla přiznána poškozené obchodní společnosti částka 4 780 000 Kč, pokud jde o napadený rozsudek, a se zbytkem byla tato obchodní společnost odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, přičemž krajský soud s ohledem na změnu ve výši škody, k níž dospěl v rámci skutkových zjištění uvedených ve výroku o vině, musel modifikovat tuto částku na pouhých 1 290 000 Kč z důvodů, které budou vysvětleny dále.
2. Proti rozsudku okresního soudu podali včasné odvolání oba obžalovaní.
3. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] zaměřil tento opravný prostředek výhradně vůči výroku o uloženém trestu, když poukázal na to, že trestní stíhání pro zločin podvodu bylo proti jeho osobě zahájeno již dne 4. 10. 2016, tedy před více než čtyřmi lety, a to zejména na základě jeho vlastní výpovědi. Po celou dobu trestního řízení spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, a pokud by nevypovídal, pravděpodobně by trestná činnost ani nebyla rozkryta. Jeho absolutní neznalost obchodních zvyklostí, velmi špatné sociální situace i sklon k nadměrnému požívání alkoholu, který přiznává, a z toho vycházející snadná manipulovatelnost, byla podle obsahu jeho odvolání zneužita osobami v jeho okolí, které mezi sebou zahájili soupeření o nadvládu ve společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] s.r.o. V této společnosti probíhal konkurenční boj mezi více skupinami a on sám byl vybrán jako tzv. „bílý kůň“. Neměl nijak ovlivňovat chod společnosti, ale toliko plnit příkazy zainteresovaných osob stojících v pozadí. Tuto jeho roli potvrdil jak obžalovaný [REDAKCE] tak i několik svědků. Popsaná situace významně snižuje míru společenské škodlivosti jeho jednání. Obžalovaný poukazuje na to, že podepisoval dokumenty, které mu byly vždy předpřipraveny, tyto ani nečetl a prostě je podepsal. Samozřejmě připouští, že to byla jeho chyba, ale nedomníval se, že následky jeho podpisu mohou být až tak zásadní, někdy podepsal dokonce i čistý papír. Pokud by tušil, co tímto způsobí, nikdy by se tak nezachoval. Státní zástupce v závěrečné řeči navrhoval uložení trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem na 2 roky, a proto se mu jeho trest jeví jako nepřiměřeně přísný ve srovnání s trestem, který byl uložen obžalovanému [REDAKCE] jehož role byla diametrálně odlišná. Trestní sazba souzeného zločinu se pohybuje v rozpětí od 2 do 8 let odnětí svobody a podle jeho názoru, který považuje za podpořený provedeným dokazováním, je na místě mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 trestního zákoníku. Tento postup závěrem svého opravného prostředku obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] odvolacímu soudu navrhl, s tím, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno ve výroku o trestu a sám Krajský soud v Plzni pak aby uložil trest pod dolní hranici trestní sazby uvedené v § 209 odst. 4 trestního zákoníku.
4. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] naproti tomu svůj opravný prostředek zaměřil vůči všem výrokům napadeného rozsudku. Poukázal na to, že odvolání podal přímo po vyhlášení rozsudku a že je odůvodňuje poté, co mu bylo doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí. Úvodem opravného prostředku zmínil, že prvním rozsudkem ve věci vyhlášeným Okresním soudem Plzeň-město byl dne 13. 5. 2019 podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby. Teprve na podkladě odvolání státního zástupce byl tento zprošťující rozsudek Krajským soudem v Plzni zrušen a

vrácen okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Podle názoru obžalovaného při odůvodnění odsuzujícího rozsudku okresní soud použil prakticky stejnou argumentaci jako při odůvodnění původního rozsudku, kterým jej viny zprostil, když doplnil pouze skutečnosti provedené při hlavním líčení dne 19. 8. 2020, které ovšem zásadním způsobem nezměnily původní důkazní situaci. Okresní soud tak při odůvodnění odsuzujícího rozsudku nijak blíže neodůvodnil, na podkladě kterých skutečností dospěl k závěru o jeho vině. Lze dovozovat, že tak učinil zejména v návaznosti na odůvodnění rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 10. 2019 sp. zn. 7 To 348/2019. Obžalovaný považuje rozsudek za prakticky nepřezkoumatelný, pokud jde o závěry ve vztahu k jeho vině. Okresní soud, podle jeho názoru, opominul i konstatování odvolacího soudu v bodu 6 odůvodnění citovaného usnesení, kde bylo uvedeno, že vzhledem k určitému vztahu všech svědků i obžalovaných k věci, je drtivá většina z nich zcela nevěrohodná, protože je nutno vycházet zejména z listinných důkazů, z výpovědí zejména tam, kde korespondují s jinými důkazy. Takto podle názoru obžalovaného [REDAKCE] ovšem důkazní prostředky okresním soudem hodnoceny nejsou.

5. Obžalovaný připouští, že neměl právní nárok na převod nemovitostí na svoji osobu, ale „pouze“ na navrácení do společnosti vložených finančních prostředků. Má však za to, že, není v rozporu s žádným právním předpisem právní konstrukce, na základě které bude na místo výplaty vložených finančních prostředků převedena nemovitost ve stejné hodnotě, resp. v případě odlišné hodnoty nemovitosti bude řešen způsob vypořádání rozdílu hodnot. Tento postup je pak logický zejména za situace, že společnost nebude mít dostatek likvidních prostředků, tedy peněz na úhradu závazku, proto závazek vypořádá převodem části majetku. Na podobném principu ostatně stojí jak zajišťovací převod vlastnického práva, tak i exekuce prodejem majetku.
6. Podle názoru obžalovaného [REDAKCE] nejsou správně interpretovány ani závěry znaleckého posudku znalce Ing. [REDAKCE] když z přehledu účetních závěrek za jednotlivé roky je zjevné, že je evidován závazek společnosti za společníkem, a to 2 207 000 Kč, který se zvyšuje v jednotlivých letech až na 6 539 000 Kč a na konci roku 2012 a následně ke konci roku 2013 došlo k jeho poklesu na 5 969 000 Kč. Pokud při hodnocení finančního zdraví společnosti v předmětném roce 2013 bude odhlédnuto od tohoto závazku společnosti vůči společníkovi, který má nárok na výplatu tohoto závazku z prostředků společnosti ovšem zpravidla v letech, kdy je společnost zisková, pak ze znaleckého posudku vyplývá, že společnost měla v roce 2013 pohledávky ve výši 7 247 000 Kč, vůči finančnímu úřadu 27 000 Kč a peníze v pokladně ve výši 8 000 Kč. Oproti kterým měla závazky pasiva z obchodních vztahů 4 751 000 Kč. Tedy optikou společníka a jednatele, obžalovaného [REDAKCE] byla společnost v plusu částkou 2 531 000 Kč.
7. Tento závěr nemůže ovlivnit ani skutečnost, že v aktivech není zahrnuta předmětná nemovitost, kterou navíc znalec Ing. [REDAKCE] v rámci svých vyjádření zahrnuje maximálně do výše pořizovací ceny, resp. s ohledem na účetní odpisy za dobu pořízení nemovitosti byla její hodnota nižší, když ve znaleckém posudku znalkyně Ing. [REDAKCE] byla stanovena cena k 20. 5. 2014 ve výši 5 031 710 Kč. Tato hodnota by společně s kladným přebytkem uvedeným v předchozím odstavci s velkou rezervou postačovala i k vypořádání závazků společnosti vůči společníkovi. Proto je chybný závěr znalce o předlužení společnosti, jenž byl okresním soudem převzat do odůvodnění odsuzujícího rozsudku. Obdobně nesprávný závěr učinil okresní soud i ve vztahu k původnímu převodu této nemovitosti ze společnosti [REDAKCE] na společnost [REDAKCE]. Na podkladě provedených listinných důkazů bylo jednoznačně prokázáno, že byla uzavřena kupní smlouva o prodeji podniku, a že společnost [REDAKCE] se zavázala uhradit dohodnutou kupní cenu ve splátkách a v případě, kdy splátky nedodrží, mohla společnost [REDAKCE] od smlouvy odstoupit. Protože sjednaná kupní cena nebyla v plné výši uhrazena a dohodnuté splátky nebyly dodrženy, měla společnost [REDAKCE] možnost domáhat se uhrazení kupní ceny nebo od smlouvy odstoupit a domáhat se nemovitosti zpět. Tato varianta byla zvolena, ale je nerozhodné s jakých pohnutek. Oprávněnost odstoupení od smlouvy byla totiž potvrzena rozhodnutím Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22. 4. 2013 sp. zn. 11 C 55/2013. To, že nebyla uhrazena celá kupní cena, potvrdil ostatně i znalec Ing. [REDAKCE] okresní soud tuto skutečnost konstatoval pod bodem 31 odůvodnění

rozsudku.

8. Podle obžalovaného však soud prvního stupně v tomto trestním řízení v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně uvádí, že převod nemovitosti ze společnosti [REDAKCE] na [REDAKCE] nebyl v katastru nemovitostí zapsán, což konstatuje i znalec [REDAKCE] neboť společnost [REDAKCE] byla a musela být zapsána do katastrálního rejstříku a díky tomuto zápisu mohlo být na příslušném listu vlastnictví zapsáno omezení vlastnického práva společnosti [REDAKCE] v důsledku exekuce/exekucí vedených na tuto společnost, kdy existence tohoto omezení vlastnického práva byla důvodem zamítnutí návrhu na vklad katastrálním úřadem 29. 10. 2014, které bylo následně soudem zrušeno a vklad práva povolen, když se jednalo o exekuce ve vztahu ke společnosti [REDAKCE] a nikoli [REDAKCE].
9. V rámci soudních řízení však nebyla řešena pouze formální perfektnost předložených dokladů a nikoli faktické okolnosti vzniku těchto podkladů jako opět nesprávně v odvolání napadeného rozhodnutí uvádí okresní soud. Z odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015, č. j. 4 Co 124/2015 vyplývá, že tento se zabýval námitkami účastníka řízení, tedy společnosti [REDAKCE] zastoupené v té době již jednatelem [REDAKCE] resp. Mgr. [REDAKCE] který zpochybňoval kupní smlouvy s ohledem na to, že mohla být výsledkem pokusu o podvod. Přesto potvrdil rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, kterým byl vklad vlastnického práva povolen. Jakkoli tedy soud prvního stupně na všechny okolnosti poukazuje, neprokazuje žádná z nich vinu obžalovaného.
10. Obžalovaný namítá, že jeho trestní stíhání bylo zahájeno z podnětu svědka [REDAKCE] kdy usnesení o zahájení trestního stíhání bylo následně zrušeno Okresním státním zastupitelstvím Plzeň-město. To považuje obžalovaný za významné zejména vzhledem ke spoluobžalovanému [REDAKCE] k změnám jeho postoje v průběhu celého trestního řízení. Podle názoru obžalovaného [REDAKCE] nelze při respektování zásady in dubio pro reo odůvodnit odsuzující rozsudek odkazem na výpovědi spoluobžalovaného [REDAKCE] a svědka [REDAKCE] jenž velice nestandardním způsobem odvezl [REDAKCE] a cestoval s ním po České republice na přelomu let 2013 až 2014, přičemž vybírali peníze z účtu společnosti [REDAKCE]. Obžalovaný poukazuje i na zvláštní roli svědka [REDAKCE] a v celé věci dokládá i obsah smlouvy o převodu obchodního podílu ve společnosti [REDAKCE] podepsané mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] ve které [REDAKCE] převádí svůj podíl v předmětné společnosti a současně se zavazuje za tento převod zaplatit [REDAKCE] tedy je zcela popřena právní úprava kupní smlouvy, kdy kupující v tomto případě [REDAKCE] hradí kupní cenu prodávajícímu, zde [REDAKCE]. Je tedy otázkou, zda se vůbec jedná o platně uzavřenou kupní smlouvu. To, proč nebyly podpisy na smlouvách ověřeny při jejich podpisu, obžalovaný [REDAKCE] vysvětloval, souviselo to s časovou nemožností ověření podpisů zajistit. Navíc je zarážející, že si spoluobžalovaný [REDAKCE] většinu událostí není schopen vybavit. Jakkoli jednání samotného obžalovaného mohlo v roce 2014 vzbuzovat pochybnosti, což připouští, poukazuje na to, že je osobou bez právního a ekonomického vzdělání, která se toliko snažila domoci vložených finančních prostředků z obchodní společnosti. Poukazuje na to, že listiny byly skutečně spoluobžalovaným [REDAKCE] 3. 1. 2014 podepsány, což vyplývá i z výpovědi svědka [REDAKCE] jenž kupní smlouvou s tímto datem a podpisem spoluobžalovaného [REDAKCE] disponoval. To, že obžalovaný [REDAKCE] požadoval zpětné ověření podpisů obžalovaného, ještě neznamená, že [REDAKCE] listiny v uvedeném termínu nepodepsal, ale svědčí to o jeho neznalosti ohledně způsobu ověřování podpisů.
11. Poukazuje na to, že jeho snaha o převod nemovitostí zcela zapadá do nastíněné situace. Nic na tom nemění ani dokumenty připravované JUDr. [REDAKCE] které byly připraveny v souladu s právní úpravou jednání zakladatele ve prospěch zakládané společnosti podle platného obchodního zákoníku.
12. Není pravdivá ani ta část obžaloby, kterou je mu kladeno za vinu antidatování kupní smlouvy a neexistence pohledávek vůči společnosti, když tato pohledávka byla potvrzena znaleckým posudkem znalce Ing. [REDAKCE] podle účetních rozvrhů za jednotlivé roky. Jediným pochybením tak byl podpis spoluobžalovaného [REDAKCE] na návrhu na vklad vlastnického práva do katastru

nemovitostí za společnost [REDAKCE] [REDAKCE] který nebyl oprávněný v době podpisu tento návrh učinit. Tento podpis však nebyl ve smyslu příslušných právních předpisů podmínkou pro zahájení řízení a v předmětném řízení k němu katastrální úřad nepřihlížel, když k zahájení řízení postačuje, aby návrh podepsal jen jeden účastník.

13. Obžalovaný má pochybnosti i o vyčíslení tvrzené škody ve znaleckém posudku Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] s ohledem na to, že znalkyně sama uvedla, že tržní cenu nebylo možno stanovit pro nedostatek srovnatelných nemovitostí, takže byla stanovena kombinací výnosového a nákladového způsobu. Obžalovaný s tímto způsobem polemizuje, s tím, že srážka 5 % z vypočtené ceny nemovitosti s ohledem na exekuce neodráží skutečnou výši vad nemovitosti, které tuto cenu ovlivňují. Cena měla být vyjádřena podle jeho názoru intervalem mezi nejvyšší a nejnížší možnou cenou nemovitosti a měla být stanovena v souladu s již citovanou zásadou in dubio pro reo.
14. Obžalovaný má za to, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že skutek se stal a proto navrhl odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a zprostil jej podané obžaloby, případně vrátil věc okresnímu soudu na doplnění dokazování a novému rozhodnutí.
15. Krajský soud z podnětu odvolání obou obžalovaných přezkoumal napadený rozsudek jakož i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu, a to zejména z hlediska vad vytčených oběma odvolateli, přičemž shledal odvolání obžalovaných důvodným pokud jde o výrok o vině toliko ve vztahu k výši způsobené škody předmětným protiprávním jednáním (ačkoli obžalovaný [REDAKCE] tento výrok nenapadl, prostřednictvím § 254 odst. 2 tr. řádu bylo možné změnu způsobené škody vztáhnout i k jeho osobě) a s ohledem na tuto modifikaci pak ve vztahu k oběma obžalovaným musel pro ně pozitivní zjištění o výši způsobené škody promítnout i do výroku o uložených trestech, které by samy o sobě, pokud by nebyla změna ve skutkových zjištěních, nebyly Krajským soudem v Plzni považovány za nepřiměřeně přísné ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Proto byl s ohledem na změnu ve skutkových zjištěních zrušen napadený rozsudek, sice jako celek, ale toliko postupem podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu.
16. Dlužno říci, že odvolání obžalovaného [REDAKCE] nevznášelo námitky vůči procením postupům okresního soudu a že obžalovaný se ani nedomáhal doplnění důkazního řízení o nějaké další důkazní prostředky.
17. Podle názoru krajského soudu okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu podle § 2 odst. 5 trestního řádu a krajský soud neshledává, že by bylo ještě na místě nějakým způsobem dokazování doplnit - a že by to vůbec i s ohledem na časový odstup bylo ještě možné.
18. Ve vztahu k dokazování obžalovaný [REDAKCE] v zásadě toliko polemizuje se závěry znaleckých posudků z oboru ekonomiky a účetnictví, nicméně s ohledem na to, co bylo shora řečeno (časový odstup) si jen stěží lze představit, že by bylo možné v současnosti dospět k přesnějším závěrům, nežli ke kterým již dospěli znalci Ing. [REDAKCE] a Ing. [REDAKCE] zejména pokud jde o případnou hodnotu předmětných nemovitostí, které podle všeho i nadále chátrají či případné opatření dokladů ve vztahu k ne zcela průkaznému účetnictví.
19. Jde-li pak o samotnou podstatu odvolání obžalovaného [REDAKCE] zaměřeného vůči výroku o vině, ta se nedotýká tedy, jak krajský soud dovodil, ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, ale spíše § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy hodnocení provedení důkazních prostředků okresním soudem.
20. Zde je třeba říci, že obžalovaný oprávněně poukazuje na to, že prvním rozhodnutím okresního soudu byl z podané obžaloby zproštěn a teprve v návaznosti na odvolání státního zástupce bylo toto rozhodnutí zrušeno, a to usnesením Krajského soudu v Plzni, ve kterém krajský soud do značné míry vyjádřil svůj názor na hodnocení důkazních prostředků. Přitom si je krajský soud vědom toho, že hodnocení důkazních prostředků je primárně doménou soudu nalézacího, jak vyplývá s ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, kdy z hlediska změny nebo doplnění skutkových zjištění odvolací soud může přihlížet jen k důkazům, které byly provedeny ve

veřejném zasedání před odvolacím soudem a tyto důkazy hodnotí v návaznosti na důkazy provedené soudem prvního stupně. Odvolací soud je přitom vázán hodnocením těchto důkazů soudem prvního stupně z výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl. Krajský soud svým prvním rozhodnutím ve věci závázal okresní soud k určitému doplnění dokazování a poukázal také na nesrovnalosti v hodnocení důkazních prostředků, které okresní soud akceptoval, a proto dospěl k jinému závěru o vině obou obžalovaných tak, jak byl tento závěr prezentován v nyní napadeném rozhodnutí.

21. Jedná se přitom o přirozený projev dvojinstančnosti trestního řízení. Pokud by se krajský soud nemohl relevantním způsobem vyjádřit k hodnocení důkazních prostředků, které se v prvním případě, podle názoru krajského soudu, do jisté míry vymykalo logice, pak by projednávání opravných prostředků bylo toliko formální a nemohlo by vést ke kýženému odstraňování vad a zejména důkazní řízení by se stalo v podstatě jednoinstančním.
22. Okresní soud, byť patrně inspirován úvahami uvedenými ve zrušujícím usnesení, v podrobném odůvodnění dospěl ke správným skutkovým zjištěním s výjimkou výše způsobené škody a velmi podrobně popsal jak svá skutková zjištění, resp. závěry, které učinil z provedených důkazních prostředků, tak i jejich hodnocení, jak jednotlivě, tak i ve vzájemné souvislosti, popsal, ze kterých důkazních prostředků vycházel, proč a k jakým závěrům dospěl, to vše v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu. Se současným hodnocením důkazních prostředků tak v zásadě krajský soud souzní a může proto na napadené rozhodnutí ve vztahu k výroku o vině a k jeho odůvodnění odkázat. Přesto samozřejmě se vyjádří ke konkrétním námitkám obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE]
23. Takto je třeba zejména zdůraznit, že jestliže krajský soud, což sám obžalovaný v odvolání cituje, poukázal na to, že výpovědi svědků i obžalovaných jsou ve značné míře specificky nevěrohodné a že je nutno do značné míry je porovnávat s listinnými důkazy a vycházet z nich zejména tam, kde navzájem korespondují, pak podle názoru krajského soudu takto soud okresní v tomto případě již postupoval.
24. Krajský soud musí poukázat na to, že určité podivnosti předcházely i nyní posuzovanému skutku. Nikdo nezpochybňuje, že obžalovaný [REDAKCE] vložil své prostředky, které byly i v účetnictví vykazovány, do obchodní společnosti při jejím založení, to je ostatně postup zcela obvyklý. Je tak zřejmé, což krajský soud zdůraznil již ve svém prvním rozhodnutí, že měl samozřejmě nárok na případné vrácení, pokud by to finanční stav společnosti umožnil, těchto prostředků v budoucnu do svého vlastnictví, ovšem neměl specifický právní nárok na uhrazení této pohledávky konkrétně prostřednictvím nemovitého majetku společnosti.
25. Obchodní jmění společnosti (viz § 6 zákona č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, účinném v době do 31. 12. 2013) bylo k okamžiku prodeje obchodního podílu obžalovaným [REDAKCE] a to je v podaném odvolání také podchyceno, tvořeno hmotným i nehmotným majetkem, stejně tak závazky, jakož i pohledávkami, a samozřejmě z přehledu jednotlivých částek v obou směrech nelze dospět ještě k jednoznačným závěrům bez toho, že by byla hodnocena mimochodem i dobytnost pohledávek společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] (při hodnocení stavu případného úpadku nelze zohlednit zjevně nedobytné pohledávky).
26. Je však zřejmé, že nejhodnotnější majetek společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] s.r.o., tedy předmětné nemovitosti, již v minulosti byl prodán společnosti [REDAKCE]. Je prokázáno, že ačkoli bylo tvrzeno v občanskoprávním řízení, že vůbec nebyla hrazena a uhrazena kupní cena (viz výpověď svědkyně [REDAKCE] o tom, jak byla ovlivňována právě i obžalovaným [REDAKCE] k tomu, aby takto vypovídala), pak naopak bylo zjištěno obsahem účetnictví společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] i výpovědí svědkyně [REDAKCE] i předloženými doklady, zejména ve vztahu k platbám po 500 000 Kč, že převážná většina kupní ceny zaplacená jednoznačně byla. Je tedy otázkou, i s ohledem na trestní stíhání osob, které byly zapojeny do společnosti [REDAKCE] a to, co uvedl svědek [REDAKCE] (který se ostatně, pokud jde o důvěryhodnost, nijak nevymyká z kolektivu na věci zúčastněných

osob) ve vztahu ke krácení daně s přidané hodnoty, zda nebylo třeba tento nemovitý majetek vyvést opět ze společnosti [REDAKCE] právě s ohledem na finanční problémy této společnosti, které plynou jednoznačně již i z toho, na co sám obžalovaný [REDAKCE] poukazuje, tedy že na předmětných nemovitostech vázlo mnoho pohledávek, tak jak jsou uvedeny i v posudku i ve výpisu z katastru nemovitostí. Už jen způsob, jakým proběhla občanskoprávní řízení, v rámci kterých bylo zatajováno, že došlo k poměrně značné až převažující úhradě kupní ceny, svědčí o tom, že výpovědi vyslychaných osob v této věci je třeba hodnotit velmi obezřetně. Nelze si přitom nepovšimnout i toho, že podle výpovědi svědků spojených se společností [REDAKCE] mělo docházet nejen k hotovostní úhradě kupní ceny, ale i k předání dvou nákladních vozů a osobního vozu Passat obžalovanému [REDAKCE] což nebylo dále řešeno a pro samotné rozhodnutí o vině v této věci nemá toto tvrzení zásadní význam. Je však s podivem, že pokud došlo k platnému odstoupení od smlouvy kupní, nebyla nijak řešena problematika (alespoň podle účetnictví) navrácení téměř kompletní úhrady kupní ceny společnosti [REDAKCE] (vrácení vzájemného plnění).

27. Pokud jde o průběh občanskoprávních řízení, která se týkala jednak znovunabytí předmětných nemovitostí do obchodního jmění společnosti [REDAKCE] s.r.o., a jednak povolení vkladu do katastru nemovitostí, pak samozřejmě obžalovaný oprávněně poukazuje na to, že tato skončila způsobem, který je pro jeho obhajobu příznivý. Nelze však přehlédnout tu okolnost, že krajský soud v trestních věcech zcela běžně například rozhoduje ve směnečných věcech, kde je směnečný závazek v občanskoprávním řízení uznán, je uložena povinnost ze směnky hradit, a trestní řízení poté dopadne zcela jiným způsobem. Lze také odkázat na ustanovení § 9 odst. 1 trestního řádu, který se týká posuzování předběžných otázek, podle kterého orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou samostatně; je-li tu však u takové otázky pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu, jsou orgány činné v trestním řízení takovým rozhodnutím vázány, ovšem pokud nejde o posouzení viny obviněného. Je si také nutno uvědomit, že výsledek občanskoprávního řízení, které není vedeno zásadou oficiality, je často ovlivněn jak procesní aktivitou stran, tak i unesením důkazního břemene, které ovšem je v trestním řízení zcela jinak rozloženo nežli v řízení občanskoprávním. V případě druhého ze zmíněných řízení ostatně také nebyla věc v podstatě projednávána věcně, ale podané žalobě nebylo vyhověno pro nedostatek prokázání právního zájmu, čili víceméně z formálně procesních důvodů.
28. Poukazuje-li obžalovaný na obsah účetnictví a na to, že podle něj společnost byla v dobré kondici, pak si nelze nepovšimnout výpovědi svědka [REDAKCE] který vedl účetnictví pro obchodní společnost a který řekl, že v době převodu obchodního podílu z obžalovaného [REDAKCE] byla společnost v útlumu a neměla jiný majetek kromě nemovitostí. Ostatně sám obžalovaný připustil, že v důsledku úmrtí [REDAKCE] který fakticky pro něj zařizoval technickou část výkonu spediční činnosti společnosti, nebyl sám schopen dál v podnikatelském záměru pokračovat, což mělo být důvodem k převodu obchodního podílu na svědka [REDAKCE] staršího. Lze jen s podivem sledovat, jak tento svědek po 14 dnech zjišťuje, že když sám nemá naprosto jakékoli znalosti z podnikání, navíc ještě je i těžce nemocný a převádí potom obchodní podíl, dá se říci v podstatě na kohokoli, když obžalovaný [REDAKCE] podle názoru krajského soudu sám sebe velmi přiléhavě hodnotí jako tzv. „bílého koně“. Ve věci je zadokumentován způsob, jak byl „nakontaktován“ na tuto společnost.
29. Není bez významu, že obžalovaný [REDAKCE] v době, kdy převádí obchodní podíl a kdy nejvýznamnější a reálně hodnotný majetek v této obchodní společnosti byly předmětné nemovitosti (pokud jde o pohledávky, tam by musela být řešena otázka jejich dobytosti), tak zároveň uzavírá smlouvu o budoucí smlouvě kupní se svědkem [REDAKCE] st., přičemž obžalovanému v té době podle přesvědčení krajského soudu, tak jak se toho sám domáhá v oprávněném prostředku, nic nebránilo v tom, aby vypořádal svoje majetkové vztahy jako fyzická osoba s převáděnou společností ještě před tím, nežli dojde k převodu obchodního podílu.

30. Krajský soud nemůže s jistotou tvrdit, proč tak obžalovaný ■■■■ neučinil a raději uzavřel se svědkem ■■■■ smlouvu o budoucí smlouvě kupní, ale samozřejmě se nabízí možnost, že důvodem mohlo být to, že reálný stav převáděné společnosti nebyl až tak skvělý, aby vylučoval, že obžalovaný bude postižen za některé z protiprávních jednání popsanych v § 220 a navazujících ustanoveních trestního zákoníku, která se týkají porušování povinností při správě cizího majetku, poškození věřitele případně zvýhodnění věřitele.
31. Pakliže měl totiž jako každý jiný, nikterak privilegovaný, věřitel pohledávku za společností a veškerý hodnotný majetek by vyvedl z této společnosti, přičemž ostatní věřitelé by tímto byli poškozeni, pak by samozřejmě se mohl vystavovat trestnímu postihu.
32. Ačkoli se obžalovaný sám dovolává toho, že není ekonom a není právník, je zřejmé, že i v minulosti si byl této okolnosti velmi dobře vědom, proto od samotného založení obchodní společnosti spolupracoval s advokátem JUDr. ■■■■ který mu i podle obsahu připravovaných dokumentů, které se tomuto advokátu jako svědkovi, pokud jde o důvody jejich vyhotovení, před soudem podařilo vcelku dobře objasnit, poskytoval komplexní a kvalifikované právní služby. Proto by bylo velmi překvapivé, kdyby se obžalovaný neporadil právě o této majetkové dispozici, o jejích důsledcích, o důvodech toho, proč sepsat smlouvu o budoucí smlouvě kupní, a proč nevyřešit svou pohledávku za společností ještě před převodem obchodního podílu.
33. Faktem také je, což je na druhou stranu poměrně přiléhavě popisováno v odvolání obžalovaného ■■■■ že ten pokud se ocitl v této údajně prosperující společnosti jako tzv. bílý kůň, byl zde jen k tomu, aby plnil pokyny jiných osob a podepisoval připravené materiály a vyzvedával také hotovost z účtu, přičemž právě ta okolnost, že i za účelem vyzvedávání hotovosti z účtu společnosti byl obžalovaný ■■■■ primárně najat, svědčí o tom, že existovala obava z toho, že v budoucnu budou tyto výběry a umenšování obchodního jmění společnosti zkoumány i v rámci případných úkonů trestního řízení.
34. Je třeba říci, že okresní soud hodnotí důkazní situaci podle náhledu krajského soudu zcela přiléhavě, pokud jde o posouzení pravdivosti tvrzení obžalovaného ■■■■ že již 3. 1. 2014 byly předmětné smlouvy podepsány v ■■■■ Obžalovaný ■■■■ poté, co jak sám tvrdí, byl napaden, a s obžalovaným ■■■■ jezdili po České republice, aby byl ukrytý a vyhnul se případným konfliktům, měl údajně obžalovaného ■■■■ sám telefonicky kontaktovat a domáhat se aktivně toho, že s ním chce podepsat předmětnou smlouvu. To podle názoru krajského soudu nedává naprosto žádný smysl. Obžalovaný ■■■■ by tak jednak dekonspiroval místo svého pobytu, jednak by se tak dopustil z hlediska jinak prokázaného průběhu událostí excesivního a výjimečného jednání, když jinak ve všech případech plnil jen pokyny zúčastněných osob a to samozřejmě té osoby, se kterou byl v dané chvíli v kontaktu, ať už to byl obžalovaný ■■■■ anebo svědek ■■■■ Je zcela zřejmé, že svědek ■■■■ který byl veden vlastními zájmy, právě proto, aby obžalovanému ■■■■ zabránil v kontaktech s jinými osobami zainteresovanými na kauze ■■■■ ■■■■ s.r.o., tohoto svědka odvezl. Je evidentní, že si jej do jisté míry hlídal, a i když skutečně nelze vyloučit nějaký chvilkový jednorázový kontakt v ■■■■ tak podle krajského soudu je něco takového zcela nepravděpodobné a limitně se takováto možnost blíží nule. Zejména právě proto, že by muselo předcházet aktivní jednání obžalovaného ■■■■ který by měl kontaktovat člověka, s kterým v podstatě v té době nic společného neměl, tedy obžalovaného ■■■■ Je třeba si uvědomit, že obžalovaný ■■■■ kupoval, i když šlo o úkon formální, předmětnou obchodní společnost od svědka ■■■■ nikoliv od obžalovaného ■■■■ a že evidentně šlo o jednání pro obžalovaného ■■■■ do jisté míry nekomfortní, když tím pádem došlo ke zmaření zmíněné smlouvy o budoucí smlouvě kupní.
35. Krajský soud tedy nevěří tomu, že předmětné smlouvy vznikly dne 3. 1. 2014 ještě v době jednání obžalovaného ■■■■ Pokud jde o další osud těchto smluv, lze poukázat podpůrně i na to, jak obžalovaný ■■■■ jednal. Lze skutečně jen obtížně uvěřit, že by jel do ■■■■ s připravenou smlouvou a přitom by celou věc nechal řešenou jen v rovině neověřeného podpisu,

který pro něj neměl vůbec žádný význam, to za první. Za druhé na tuto situaci mělo navazovat to, že obžalovaný tyto dokumenty měl ztratit a pak je měl znovu nalézt. Tímto se obžalovaný snaží vysvětlit své další kroky, které ve věci podnikal ve vztahu ke svědku [REDAKCE]. Je zcela zjevné a prokazatelné, že byl ochoten sáhnout i ke krajním prostředkům, když byl odsouzen za vydírání tohoto svědka. I když lze uvažovat o svědku [REDAKCE] jako o zaujatém, je faktem, že tento svědek disponoval smlouvami, které musel jednoznačně podle výsledku dokazování dostat od obžalovaného [REDAKCE] přičemž popsal tři zcela konkrétní způsoby, jakými se měl snažit obžalovaný [REDAKCE] získat nemovitosti do svého vlastnictví, ať už šlo o nátlak na [REDAKCE] nátlak na tehdejšího majitele obchodní společnosti anebo antidatování notářské doložky na předmětných smlouvách. V tomto tedy lze odkázat na závěry okresního soudu jako na zcela logické.

36. Ostatně to, jak „moc“ se obžalovaný [REDAKCE] snažil získat své jednatele zpět, je doloženo i tím, že řízení bylo zastaveno následně pro nezaplacení soudního poplatku, je tedy zcela evidentní, že samotnému obžalovanému [REDAKCE] byla tato situace zcela lhostejná, což zapadá do kontextu ostatních událostí. Jde-li neplatnost, ať již absolutní či relativní, uzavřené smlouvy, pak je zřejmé, že příslušný rejstříkový soud dospěl k závěru, že na základě této smlouvy lze převést obchodní podíl a nadále vykazoval jako společníka a jednatele zmíněného svědka [REDAKCE]. Z tohoto pohledu se krajský soud nedomnívá, že by mohl nějakým způsobem relativizovat tento právní stav na základě toho, že na první pohled nelogicky bylo vlastně placeno za převod obchodního podílu prodávajícím a nikoli kupujícím. Jedna věc je, zda byl platně převeden obchodní podíl ve společnosti, druhá pak, zda byla platně uzavřena kupní smlouva nebo v podstatě inominační smlouva. Ostatně krajský soud ani v nejmenším nevěří tomu, že by obžalovaný [REDAKCE] při vši úctě k jeho sportovní minulosti, aktuálně žijící v naprosto neuspokojivých sociálních poměrech na hraně bezdomovectví, skutečně svědku [REDAKCE] zaplatil 12 000,- Kč.
37. Snad ještě drobná poznámka pokud jde o účetnictví společnosti [REDAKCE] a o metody obžalovaného [REDAKCE]. Je zřejmé, jak na to okresní soud velmi přiléhavě poukazuje, že například byla podepsána smlouva o půjčce ze strany společnosti D [REDAKCE] ve výši 3 500 000 Kč, obžalovaný [REDAKCE] podepsal i převzetí těchto peněz v okamžiku podpisu smlouvy, a přitom tvrdí, že k ničemu takovému nedošlo. Zda skutečně nebyla poskytnuta „na rozjezd“ společnosti [REDAKCE] půjčka nebo zda byla poskytnuta a nebylo o ní účtováno, nebo zda tento dokument měl sloužit k vytvoření nějakého fiktivního závazku pro případné uspokojení z majetku společnosti [REDAKCE] v budoucnu, to není s ohledem na vymezení předmětného skutku až tak podstatné, jako to, co zdůrazňuje okresní soud, že obžalovanému nečinilo vůbec žádný problém takovýto dokument podepsat. I z tohoto pohledu je třeba hodnotit jeho následnou obhajobu.
38. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že svědek [REDAKCE] byl sám postižen za jednání spočívající v „tunelování“ předmětné obchodní společnosti a že tak, jak to bylo zmíněno i v odvolání obžalovaného [REDAKCE] i okresním soudem, konec konců i krajským soudem v předchozím rozhodnutí, lze verbálním projevům jednotlivých osob v dané věci věřit jen velmi sporadicky.
39. Naproti tomu krajský soud například bez výhrad věří výpovědi svědkyně [REDAKCE] že byla ovlivňována, právě obžalovaným [REDAKCE] k tomu, aby vypovídala o tom, že společnost [REDAKCE] vůbec ničeho neuhradila za předmětné nemovitosti, a následně že byla ovlivňována i svědkem [REDAKCE] pokud jde o obsah její výpovědi. Tuto výpověď pak krajský soud hodnotí jako zcela věrohodnou.
40. Výpověď svědka [REDAKCE] pak dokumentuje to, co bylo již naznačeno, že obžalovaný [REDAKCE] byl ochoten sáhnout k nejružnějším metodám, aby předmětné nemovitosti získal do svého vlastnictví, ostatně proto byl odsouzen i za vydírání. Je ale zřejmé, že příslušný obvodní soud neuložil žádný trest - patrně shledal jakousi lidsky pochopitelnou motivaci v jednání obžalovaného [REDAKCE].
41. Vráť-li se krajský soud ještě k převodu předcházejícímu, tedy mezi společnostmi [REDAKCE] a [REDAKCE] nelze si nepovšimnout, že i podle účetních dokladů i dle výpovědi svědka [REDAKCE] nejdříve bylo hrazeno 500 000 Kč, potom 1 500 000 Kč ve splátkách - a tyto peníze zkrátka do

společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] dorazily. Je otázka samozřejmě, jaký byl jejich následný osud. Krajský soud také ještě přidá úvahu o tom, že svědka [REDAKCE] do celé věci vlastně přivedl obžalovaný [REDAKCE] a byť nyní namítá nevěrohodnost jeho výpovědi, je faktem, že na to, že vůbec tento svědek byl vyslýchán a do celé věci se zapojil, neměl svědek [REDAKCE] vůbec žádný podíl. Přitom svědek [REDAKCE] variantu svědka [REDAKCE] do značné míry potvrzuje.

42. Podle názoru krajského soudu jsou správné skutkové závěry okresního soudu spočívající v tom, že poté, co selhaly jiné metody jak získat předmětné nemovitosti (a že o těchto metodách bylo uvažováno je zcela zjevné i s ohledem na různé smluvní instrumenty připravené svědkem advokátem JUDr. [REDAKCE] došlo k zmíněnému antidatování předmětných smluv tak, jak je popsáno ve výroku napadeného rozsudku - tedy k naplnění protiprávního jednání, které shledal okresní soud.
43. Bez významu není ani podpis obžalovaného [REDAKCE] na vkladu do katastru nemovitostí, byť poukazuje obžalovaný [REDAKCE] na to, že vlastně takového podpisu ani nebylo zapotřebí, nicméně je charakteristické, že k němu došlo několik měsíců poté, co obžalovaný [REDAKCE] již opravdu jednatelem společnosti nebyl.
44. Pokud jde o existenci či neexistenci konkrétních pohledávek obžalovaného [REDAKCE] ve vztahu ke společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] tam i s ohledem na majetkové výběry, které nejsou blíže zadokumentovány (např. těsně před převodem společnosti obžalovaný vybírá částku vysoko přesahující 300 000 Kč hotově a není zřejmě nač), má krajský soud za to, že konkrétní výši pohledávek za společností se prokázat nepodařilo. Dlužno říci, že nebyl realizován jakýkoli úkon spočívající v započtení pohledávky, v její specifikaci. Obžalovaný se ani naprosto nesnažil zjistit, jaká vlastně je aktuální hodnota předmětných nemovitostí, které chce vůči nekonkretizované pohledávce ve výši 2 000 000,- Kč započíst, zda významně nepřesahuje hodnotu jeho pohledávek či naopak.
45. Také nelze pominout naprosto neřešenou dobytost pohledávek společnosti z obchodního styku, na které odkazuje obžalovaný [REDAKCE] ve svém odvolání. V kontextu toho, co bylo řečeno již shora by mohlo dojít v případě obžalovaného, byť zakladatele obchodní společnosti a jediného společníka, k jeho zvýhodnění jako věřitele, což by mohlo mít i trestněprávní konotace. Proto krajský soud nezasáhl do výroku rozsudku, ani pokud jde o formulaci, že nebyl právní důvod k zápočtu vzájemných pohledávek. Není totiž zřejmé, že by jakékoli kroky k takovému zápočtu byly právně seznatelným způsobem učiněny.
46. Podstata protiprávního jednání ovšem je, že za využití dokumentů podepsaných obžalovaným [REDAKCE] v době, kdy již nebyl jednatelem obchodní společnosti, došlo k převodu majetku společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] na obžalovaného, který, což je signifikantní, opět tento majetek převedl na další osobu, a to tak, že jej daroval své dceři.
47. Krajský soud v tomto směru tedy nemá pochybnosti o skutkových zjištěních popsanych ve výroku rozsudku okresního soudu a souzní i s právní kvalifikací jednání obžalovaných.
48. Pokud jde o pohledávky, které na nemovitostech byly zajištěny bez ohledu na přechod vlastnictví, podle názoru Krajského soudu v Plzni nikterak nezanikly, a tudíž podle názoru krajského soudu nelze hodnotit částku uvedenou ve výroku napadeného rozsudku jako způsobenou škodu, protože předmětné nemovitosti s vážnoucími pohledávkami v žádném případě nebyly prodejné za 4 780 000 Kč. Přitom škodu způsobenou trestným činem je třeba chápat tak, že jde podle § 137 trestního zákoníku o cenu, za kterou si věc, která byla předmětem útoku, v době a v místě činu obvykle prodává. Podle názoru krajského soudu je touto cenou právě částka 1 290 000 Kč nejméně, když to je čistá hodnota nemovitosti po odečtení na ní vážnoucích pohledávek. Navíc si je krajský soud vědom i toho, co popsala znalkyně, že v době, kdy jí byl zpřístupněn objekt, byl do jisté míry vybydlený, nebyla k němu s ohledem na rekonstrukci železničního uzlu vůbec žádná příjezdová cesta (což je u objektu, který má sloužit expedici vada dosti podstatná), a v době ocenění tedy nemovitosti měly zcela zjevně již nižší hodnotu než k okamžiku spáchání trestného činu.

Toto skutkové zjištění jako jediné tedy Krajský soud v Plzni napravil, postupem podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu, aniž by prováděl v tomto směru dokazování, neboť jde toliko o právní posouzení, nikoli o jiná skutková zjištění. Okresnímu soudu byly závěry znalkyně známy, a toliko při stanovení výše škody způsobené trestným činem neakcentoval kritéria popsána v § 137 trestního zákoníku. Tato změna však nemá jakýkoli vliv na právní kvalifikaci, byť i s ohledem na zásady časové působnosti trestních zákonů krajský soud aplikoval trestní zákoník ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020, kterým došlo pro účely trestního řízení k výraznému zvýšení hranice škod u jednotlivých skutkových podstat majetkových trestných činů, přičemž v tomto případě stále jde o částku přesahující 1 000 000 Kč, takže tato změna nemá přímý vliv na právní kvalifikaci jednání, nicméně v intervalu definujícím škodu značnou se obžalovaní posouvají spíše k dolní hranici této škody, což samozřejmě je v jejich prospěch.

49. Takováto změna se pak podle názoru krajského soudu musela projevit i ve výměře ukládaných trestů, když v neposlední řadě je nutno zmínit i časový odstup od spáchání posuzované trestné činnosti, který je také významný. Krajský soud vycházel z hledisek uvedených v § 37 až § 39 trestního zákoníku, přitom zohlednil tu okolnost, že obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ má standardní majetkové poměry, je už v podstatě ■■■■■ ■■■■■ a lze očekávat, že po něm bude vymáhána náhrada škody, což je samo o sobě určitým trestem. Oproti rozhodnutí okresního soudu byla tak zmírněna výměra trestu na 30 měsíců odnětí svobody a zkrácena zkušební doba s ohledem na délku řízení o 1 rok na 3 roky, když plně postačuje uložení podmíněného trestu odnětí svobody, do jisté míry zpřísněného trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích na dobu 3 let. Tuto dobu považuje krajský soud za adekvátní. I s ohledem na věk obžalovaného uložení tohoto druhu trestu by mělo mít i určitý morální rozměr. Krajský soud nijak nezpochybnuje, že obžalovaný se subjektivně patrně stále cítí být morálně oprávněn k tomu, aby jakýmkoli způsobem ze založené společnosti vložené peníze získal, nicméně podle názoru krajského soudu k tomu přistoupil způsobem, který již je za hranicí trestního práva.
50. V případě obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ se skutečně může zdát, že v porovnání s obžalovaným ■■■■■ je ukládán trest byť na samé dolní hranici trestní sazby, tedy v trvání 24 měsíců, nepřiměřeně přísný, na druhou stranu je třeba si uvědomit, že to bylo právě jednání obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ které vůbec umožnilo obžalovanému ■■■■■ trestný čin spáchat, a podle názoru krajského soudu nejsou dány takové mimořádné okolnosti, aby bylo možné považovat trestní sazbu pro obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ za nepřiměřeně přísnou a aby bylo možné ukládat trestní sankci pod dolní hranici trestní sazby. Krajský soud nicméně v případě tohoto obžalovaného s ohledem na výši způsobené škody a časový odstup uložil nejkratší možnou zkušební dobu v trvání 1 roku, když si navíc je vědom toho, že obžalovaný má velmi neuspokojivé sociální poměry, v podstatě žije jako bezdomovec, což je s ohledem na jeho sportovní minulost lidsky smutné.
51. V neposlední řadě bylo rozhodováno nově o náhradě škody, kdy řádně a včas se obchodní společnost ■■■■■ ■■■■■ připojila s nárokem na náhradu škody přesahující původně stanovenou hodnotu objektu 4 780 000 Kč, neboť požadovaná byla i náhrada nákladů zmocněnce právního zastoupení a podobně. To jsou věci, které by měly být řešeny ovšem samostatně, jde-li o výši způsobené škody, pak mezi protiprávním jednáním obžalovaného a vznikem škody lze najít souvislost (kauzální nexus) toliko co do částky 1 290 000 Kč, tedy co do částky, na kterou byla tato škoda s ohledem na úvahy krajského soudu shora uvedené snížena. Dlužno říci, že poškozená obchodní společnost žádala náhradu škody pouze po obžalovaném ■■■■■ což je samozřejmě její právo, ostatně i s ohledem na to, jak dispozice s majetkem skončily, to je i logické. Pokud jde o zbytek dotčené částky, v tomto rozsahu byla poškozená obchodní společnost odkázána se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, když krajský soud nemůže přiznávat větší částku na náhradu škody nežli je výše škody způsobené trestným činem. Jinak to, že mezi protiprávním jednáním obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ a vznikem škody minimálně v naznačené výši je dána

příčinná souvislost, nepochybně vyplývá ze skutkových zjištění tak, jak jsou popsána shora.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 20. 7. 2021

Mgr. Miloslav Sedláček v. r.
předseda senátu